

MARK DAVIS / GETTY

ferències al racisme i les diferències socials als Estats Units, influït per la seva infantesa com a negre en una escola pública de blancs. I amb aquest humor arriba a una catifa vermella esquitxada aquest any més que mai per les acusacions de la discriminació racial en la indústria del cinema americà.

El cantant, actor i compositor Tyrese Gibson i el famós raper 50

És amic d'Eddie Murphy, que li va donar el seu primer paper a 'Superdetectiu a Hollywood II'

El seu humor està precisament molt centrat en el racisme i les diferències socials als Estats Units

Cent van demanar a Rock que renunciés a presentar els premis, però ell ha continuat endavant. Sobre això sembla decisiu el que ha manifestat el productor de la cerimònia, Reginald Hudlin: "Rock i el seu equip de guionistes han decidit refer el guió que tenien abans del problema del boicot. Han escrit un nou xou".

L'humor de Chris, corrosiu i àcid, s'ha considerat *difícil* entre els membres de l'Acadèmia. No és estrany atesa l'elevada edat mitjana del col·lectiu. De fet, després del boicot i després d'una votació unànime, s'ha decidit augmentar la representació de dones i minories en una acadèmia que té un 93% de membres blancs, i d'ells el 76% són homes i amb una edat mitjana de 63 anys. I la presidenta, Cheryl Boone Isaacs, ha anunciat que hi haurà més canvis per provar de minimitzar les discriminacions.

Sembla clar, doncs, que alguna cosa s'està movent a Hollywood i que aquesta gala pot ser clau, pot ser el començament d'una nova etapa dels premis. I pot ser decisiu el protagonisme de Rock, un negre dins d'una gala boicotejada per les sospites de discriminació racial.

cròniques a peu de carrer

ARTURO SAN AGUSTÍN

CÉSAR RANGEL

D'esquerra a dreta, Josep-Ignasi Saranyana i Emili i Joaquim Gironella

Savis, llibres, birrets

Umberto Eco, de qui un amic seu espanyol ha escrit després de la seva mort que no sabia menjar –maldat que mai no perdonaria un italià viu– s'ha acomiadat de la vida terrenal i de les seves biblioteques l'any dedicat al seu admirat Ramon Llull. Tots els que van anar a escoltar una conferència que Eco va fer a Roma sobre el savi i beat mallorquí continuen recordant que, cinc o sis minuts després que comencés, va entrar a la sala, lentament, com un bon actor, el singular jesuïta Miquel Batllori, qui, a més d'ocupar-se dels Borja, també es va ocupar de Llull. En veure entrar Batllori, el semiòleg Eco va interrompre el seu discurs i va dir que li feia vergonya prosseguir estan present a la sala algú que sabia més que ell sobre el savi mallorquí. Aquella tarda va triomfar, doncs, Umberto Eco. Però Batllori, aficionat a la caça menor, va aconseguir també la seva ració de protagonisme intel·lectual.

Als veritables savis, que són tots heterodoxos, se'ls descobreix la saviesa i l'heterodòxia en alguns moments acadèmics, és a dir, ortodoxos. Per exemple, quan són nomenats doctors honoris causa per alguna universitat o quan ingressen en una acadèmia com a membres numeraris. El que vull dir és que els veritables savis no solen recórrer a les badades, al color dels mitjons o a les cabelleres més o menys despentinades. El birret, la manera de portar el birret, els delata. Tot això que dic es posava de manifest en Umberto Eco i es pot continuar comprovant en Josep-Ignasi Saranyana, teòleg i filòsof, que és tan savi o potser més que l'italià. Perquè

jo crec que de futbol i fins i tot de bàsquet, però també de música i altres matèries, Saranyana en sap més.

Si trec aquí la musseta, el birret, les punyetes i els guants blancs és perquè jo, a Eco, mai no el recordava parlant amb el monjo Jorge de Burgos ni amb Superman sinó, així és el cervell, vestit amb aquestes peces acadèmiques ja esmentades. I també perquè fa unes setmanes, a Barcelona, Saranyana, que, com Eco, és membre de moltes acadèmies, va ingressar a la Reial Acadèmia de Doctors parlant de "Filosofia i teologia a la novel·la *Incerta glòria* de Joan Sales". Aquella tarda vaig assistir a la cerimònia assegut al costat del sempre agut Ra-

pliqui la visible agitació metafísica que va provocar en alguns birrets. Sobretot en el del cardenal Lluís Martínez Sistach, que em fa l'efecte que va estar a punt de patir un infart. No em refereixo a ell sinó al seu birret. Perquè als birrets els complau més el gregorià que Bernstein.

Eco se n'ha anat d'aquest món i de les seves biblioteques elogiant el llibre. I Saranyana m'ha dit en alguna ocasió que els llibres tenen la seva pròpia vida i prenen camins que sorprendrien els seus autors si aquests, suposant que ja han mort, ressuscitessin. Sempre vaig imaginar-me Eco i Saranyana parlant, per exemple, de l'abat Gioacchino da Fiore i del bisbe Petri Lombardi.

El llibre, ai, el llibre. Ara estic llegint *El novelino*, col·lecció de contes redactats en dialecte toscà a finals del segle XIII i que han estat traduïts i editats per Isabel de Riquer. Un d'aquests contes parla d'un pobre que es va acostar amb un pa a la mà a l'olla d'un

cuiner. El pobre va posar el pa damunt l'olla i el vapor que d'aquesta sortia el va remollir i el va fer més apetible. El cuiner va exigir al pobre que li pagués. Però com que el pobre s'havia limitat a remollir el pa no va voler pagar. Finalment, l'assumpto va arribar fins al sultà i els seus consellers van concloure que, si aquell home només s'havia beneficiat d'una mica de vapor, res, doncs, sòlid, el més just no era que pagués al cuiner amb unes monedes sinó amb el soroll que aquestes farien en ser llançades a terra. I així es va fer.

Acaba de publicar-se un llibre de John Agard que es titula *Libro*. I en aquest llibre, el llibre explica la seva història.

j.-i. saranyana

En alguna ocasió m'ha dit que els llibres tenen la seva pròpia vida i prenen camins que sorprendrien els seus autors

mon Espasa. També hi era l'editor Ignasi Moreta, que, en un moment determinat, va fer cara d'un cert esglai. I m'explico. Quan la solemne processó acadèmica va fer la seva entrada a la sala d'actes, un quartet o quintet de corda va començar a interpretar l'alegre, satírica i gens acadèmica cançó *America*, que Leonard Bernstein va compondre per al musical *West side story*. Després va sonar la *Jazz suite núm. 2* de Xostakóvitx, l'*Imagine* de Lennon i *Petruixka* de Stravinsky. Però l'impacte el va aconseguir la cançó *America*, part de la lletra de la qual, la que diu "m'agrada ser a Amèrica", a Espanya es va traduir com "Yo tengo un tío en América". I potser això ex-